

CẤM MỌI HÌNH THỨC TRỪNG PHẠT THÂN THỂ TRẺ EM

Các câu hỏi đáp phổ biến

Cùng trong bộ sách này còn có:

Cuốn 1. Ngừng đánh đập! Nghiêm cấm mọi hình thức trừng phạt thân thể trẻ em: Những câu hỏi thường gặp.

Cuốn 3. Cấm trừng phạt thân thể trẻ em tại trường học: Những câu hỏi thường gặp.

XUẤT BẢN LẦN ĐẦU NĂM 2009 BỞI:

Sáng kiến toàn cầu về Chấm dứt mọi hình thức trừng phạt thân thể trẻ em.

BẢN CẬP NHẬT NĂM 2017 BỞI:

Sáng kiến toàn cầu về Chấm dứt mọi hình thức trừng phạt thân thể trẻ em.

www.endcorporalpunishment.org

Sáng kiến toàn cầu về Chấm dứt mọi hình thức trừng phạt thân thể trẻ em được điều hành bởi Hiệp hội về Bảo vệ Trẻ em, Công ty TNHH APPROACH, đăng ký từ thiện số 328132.

Văn phòng: The Foundry, 17 Oval Way, London SE11 5RR, UK.

Tổ chức Cứu trợ trẻ em Thụy Điển

www.raddabarnen.se;

resourcecentre.savethechildren.net

Tổ chức Cứu trợ trẻ em Thụy Điển là thành viên của Hiệp hội Cứu trợ Trẻ em, một quỹ bao gồm 29 tổ chức Cứu trợ trẻ em thành viên, đăng ký tại Thụy Sĩ và là một trong những tổ chức về quyền trẻ em lớn nhất trên thế giới. Hiệp hội Cứu trợ trẻ em cũng là cơ quan chủ quản Tổ chức Cứu trợ Trẻ em Quốc tế (SCI), một tổ chức chuyên về triển khai các chương trình quốc tế.

Trụ sở của Tổ chức Cứu trợ trẻ em Thụy Điển: Räddebarnen, SE-107 88 Stockholm, Landsvägen 39, Sundbyberg, Sweden.

BẢN TIẾNG VIỆT ĐƯỢC ĐỒNG PHÁT HÀNH NĂM 2018 BỞI:

Tổ chức Cứu trợ Trẻ em quốc tế - Văn phòng tại Việt Nam.

Tầng 4, Tòa nhà Mercury, 444 Hoàng Hoa Thám, Tây Hồ, Hà Nội.

<https://vietnam.savethechildren.net>

Trung tâm Nghiên cứu Quản lý và Phát triển bền vững (MSD)

Phòng 501, Số nhà 22, Ngõ 42, phố Vũ Ngọc Phan, phường Láng Hạ, quận Đống Đa, Hà Nội.

www.msdivietnam.org

Khi chúng ta nói về việc cấm mọi hình thức trừng phạt thân thể trẻ em, có rất nhiều câu hỏi liên quan được đặt ra, đặc biệt là những câu hỏi về ý nghĩa của việc này đối với cha mẹ và cuộc sống gia đình. Cuốn cẩm nang này sẽ trả lời những câu hỏi phổ biến nhất và giải thích các hiểu lầm liên quan đến lý do của việc cấm và tác động của nó đến các gia đình.

Các câu hỏi

Phần 1: Các câu hỏi về lý do cấm mọi hình thức trừng phạt thân thể trẻ em

- 8 Trừng phạt thân thể có thực sự gây tổn thương không?
- 10 Công ước Liên Hợp quốc về Quyền trẻ em là gì, và Công ước này nói gì về trừng phạt thân thể trẻ em?
- 12 Các đợt thăm dò ý kiến chỉ ra rằng hầu hết mọi người phản đối việc có một luật cấm chính thức đối với trừng phạt thân thể. Nên chăng chúng ta nghe theo họ?
- 13 Tôi nghe nói có rất nhiều người trẻ ủng hộ việc trừng phạt thân thể. Nên chăng chính phủ lắng nghe lời họ?
- 14 Việc từng bị trừng phạt thân thể khi còn nhỏ không gây tổn hại gì cho tôi. Liệu tôi có trở nên thành công như hiện tại không nếu ngày ấy cha mẹ tôi không sử dụng những hình phạt thân thể?
- 17 Còn nhiều hình thức xâm phạm quyền trẻ em tồi tệ hơn đang diễn ra với trẻ em, tại sao lại chú trọng vào vấn đề nhỏ nhặt này?
- 18 Cha mẹ có quyền lựa chọn cách thức nuôi dạy con cái. Nên chăng chính phủ chỉ can thiệp khi trẻ em bị lạm dụng một cách nghiêm trọng?
- 20 Việc đánh trẻ rất khác với việc “yêu cho roi cho vọt”. Liệu có phải hơi quá không nếu chúng ta cấm tất cả các hình phạt thân thể trẻ em?
- 23 Tại sao không xác định cách đánh con an toàn thay vì cấm tất cả các hành vi này?
- 24 Tôn giáo của tôi yêu cầu tôi dùng các hình phạt thân thể. Chẳng phải việc cấm tôi sử dụng các hình phạt này là phân biệt đối xử?

- 26 Tại sao cần phải đưa việc cấm sử dụng các hình phạt thân thể vào luật? Tại sao không tập trung dạy cho người lớn để họ không sử dụng các hình phạt thân thể với trẻ nữa?
- 27 Phần lớn các vụ việc trừng phạt thân thể diễn ra ở nhà, phía sau những cánh cửa đóng kín; do đó không thể thực thi luật cấm này được. Vậy thì việc có một luật cấm như vậy có ý nghĩa gì?
- 28 Liệu chúng ta có nên đợi đến khi cuộc sống của các bậc cha mẹ và giáo viên được cải thiện rồi mới đưa ra điều luật cấm các hình phạt thân thể trẻ em, để không làm tăng thêm áp lực cho những người này?
- 31 Đây chỉ là vấn đề của những người Châu Âu da trắng. Trừng phạt thân thể là một phần trong văn hóa và truyền thống nuôi dạy con cái của tôi. Việc biến nó trở thành phạm pháp có phải là phân biệt đối xử với văn hóa của tôi không?

- 32 Tại sao từ bỏ thói quen đánh trẻ lại khó đến thế?

Phần 2: Những câu hỏi về tác động của việc cấm trừng phạt thân thể trẻ em

- 36 Nếu cha mẹ bị buộc không sử dụng các hình thức trừng phạt thân thể với trẻ, liệu đứa trẻ lớn lên có hư hỏng và vô kỉ luật không?
- 39 Việc cấm trừng phạt thân thể liệu có dẫn tới việc trẻ bị đối xử theo những cách khác kinh khủng hơn, chẳng hạn như bạo lực về tinh thần, nhục mạ hay bị nhốt?
- 40 Liệu việc cấm trừng phạt thân thể trẻ em có khiến nhiều bậc cha mẹ phải vào tù và nhiều trẻ sẽ bị đưa vào các trung tâm chăm sóc tập trung?
- 42 Liệu cha mẹ có thể đánh trẻ để ngăn chặn chúng tự làm mình tổn thương bản thân mình không?

**PHẦN 1:
CÁC CÂU HỎI
VỀ LÝ DO
CẤM MỌI HÌNH THỨC
TRỪNG PHẠT
THÂN THỂ TRẺ**

Trừng phạt thân thể có thực sự gây tổn thương?

Dĩ nhiên là có. Điều đó gây tổn thương cho trẻ cả về mặt thể chất và tinh thần. Qua nghiên cứu được thực hiện trên toàn thế giới, trẻ em đã bắt đầu nói cho chúng ta biết trừng phạt thân thể gây tổn thương cho trẻ nhiều như thế nào. Nghiên cứu của Tổng thư ký LHQ về bạo lực trẻ em được thực hiện năm 2006 là nghiên cứu toàn diện đầu tiên về bản chất và các hệ quả của vấn đề này. Nhóm trưởng nhóm nghiên cứu, chuyên gia độc lập, giáo sư Paulo Sergio Pinheiro đã viết trong báo cáo rằng¹:

"Trong suốt quá trình nghiên cứu, trẻ em đã liên tục thể hiện nhu cầu cấp thiết đối với việc ngăn chặn tất cả các hình thức bạo lực này. Trẻ em đã chứng minh nỗi đau - không chỉ về thể xác, mà còn là "những nỗi đau đớn bên trong" khi người lớn chấp nhận, thậm chí đồng thuận với việc sử dụng bạo lực với các em".

Các chính phủ cần phải chấp nhận đây thực sự là điều khẩn cấp, dù không còn mới mẻ. Người lớn đã sử dụng bạo lực đối với trẻ em, nỗi đau của các em đã không được nhìn thấy, không được nghe thấy trong nhiều thế kỷ. Thế nhưng đây là thời điểm mà quy mô và ảnh hưởng của bạo lực đối với trẻ em đã trở nên rõ ràng và các chính phủ không thể tiếp tục đứng ngoài cuộc trong việc bảo vệ những quyền đã bị bỏ qua lâu nay của trẻ em."

1. Pinheiro, P. S. (2006). Báo cáo thế giới về Bạo lực đối với trẻ em: Nghiên cứu của tổng thư ký LHQ về bạo lực trẻ em. Xem thêm hoặc tải xuống tại <http://www.ohchr.org/EN/HRBodies/CRC/Study/Pages/StudyViolenceChildren.aspx>

Bản thân việc gây đau đớn thể xác cho một đứa trẻ là vi phạm quyền trẻ em được bảo vệ khỏi sự tấn công - và người lớn thường không chú ý tới sự khác biệt về sức mạnh và tầm vóc giữa người lớn với trẻ em cũng như sự khác biệt giữa tác động họ muốn tạo ra và tác động thực sự gây ra cho trẻ². Các nghiên cứu quy mô lớn đã chỉ ra rằng 2 trên 5 phụ huynh được hỏi thừa nhận họ đã đánh trẻ mạnh hơn họ dự định. Nghiên cứu của Viện Tâm thần học và Đại học London đã chứng minh rằng trong các tình huống đánh đập trả đũa, những thay đổi trong hoạt động của não thường tự nhiên dẫn đến sự leo thang về mức độ sử dụng vũ lực và việc tự đánh giá cường độ lực đang được sử dụng trong trường hợp này là không chính xác³.

Hơn nữa, người lớn thường không chú ý đến những tổn thương về cảm xúc của trẻ khi bị trừng phạt thân thể, ảnh hưởng của nó tới nhân phẩm của trẻ và các tổn thương ngắn hạn và dài hạn mà việc trừng phạt thân thể gây ra cho cá nhân và xã hội. Sáng kiến Toàn cầu với hơn 250 nghiên cứu về ảnh hưởng của trừng phạt thân thể đã cho thấy mối liên hệ giữa trừng phạt thân thể với một loạt những hệ lụy về sức khỏe, sự kém phát triển và hành vi tiêu cực của trẻ - những điều có thể tiếp tục ảnh hưởng tới trẻ khi trưởng thành - bao gồm sức khỏe tâm thần kém, sự phát triển nhận thức kém, điểm số ở trường thấp, hay gây gỗ, đạo đức kém và tăng hành vi phản xã hội⁴.

2. Kirwaun, S. & Bassett, C. (2008), *Thuyết trình cho NSPCC: Trừng phạt thân thể, Phòng nghiên cứu thị trường của Anh Quốc / Hiệp hội quốc gia về phòng ngừa sự đối xử tàn ác đối với trẻ em*

3. Shergill, SS và cộng sự (2003), "Hai mắt cho một mắt: Khoa học thần kinh của sự leo thang về vũ lực", *Khoa học*, vol. 301, 11 tháng 7 năm 2003, tr. 187

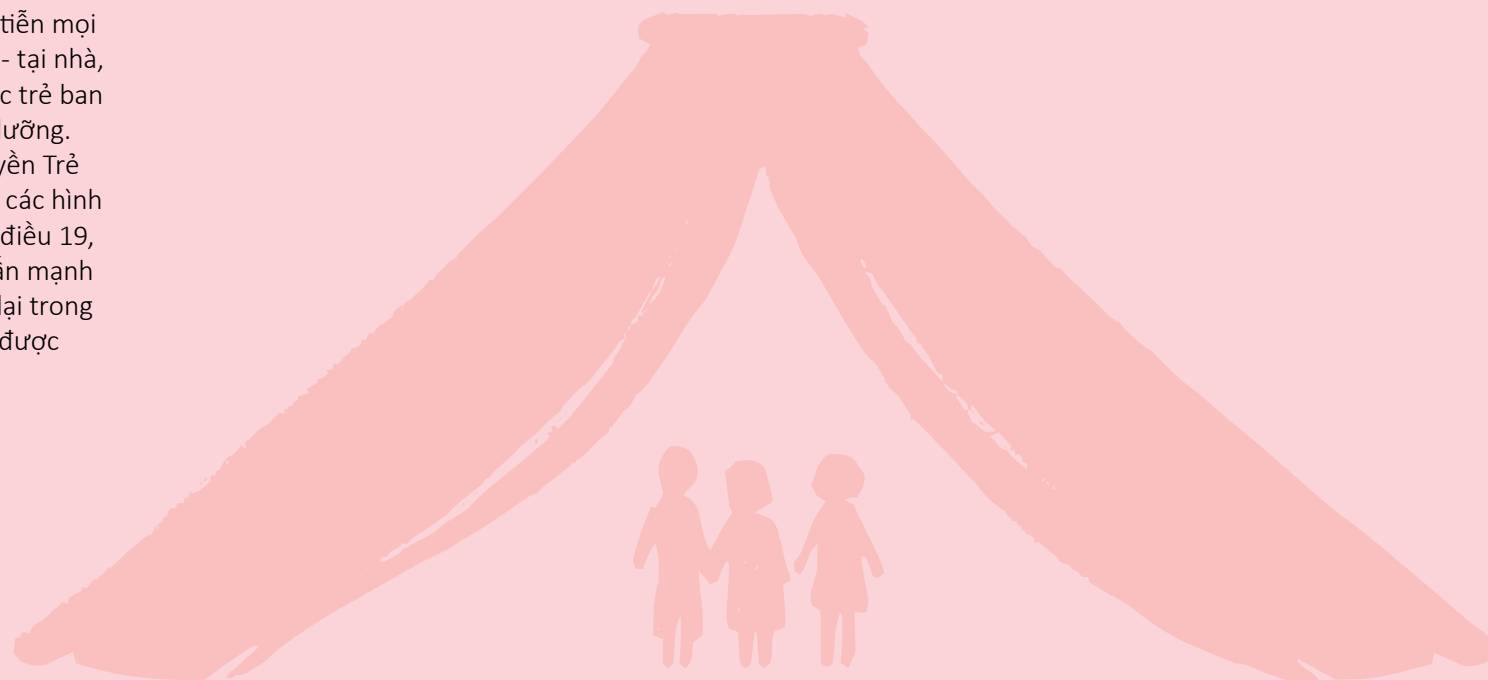
4. Xem thêm thông tin tại *Trừng phạt thân thể trẻ em: Tổng hợp nghiên cứu về những tác động và hệ lụy* <https://endcorporalpunishment.org/resources/research/>

Công ước Liên Hợp quốc về Quyền trẻ em là gì, và Công ước này nói gì về trừng phạt thân thể trẻ em?

Công ước Liên Hiệp Quốc về Quyền Trẻ em, hay UNCRC, là tuyên bố đầy đủ nhất về quyền trẻ em được viết ra và là điều ước quốc tế về quyền con người được phê chuẩn rộng rãi nhất trong lịch sử. Công ước có 54 điều đề cập đến tất cả các khía cạnh trong cuộc sống của một đứa trẻ, Công ước đã đưa ra các quyền dân sự, chính trị, kinh tế, xã hội và văn hoá mà tất cả trẻ em ở mọi nơi đều có quyền.

Ủy ban Liên hiệp quốc về Quyền trẻ em có nhiệm vụ đảm bảo các nước đã ký kết và phê chuẩn tuân thủ thực hiện Công ước. Ủy ban đã nêu rõ rằng UNCRC yêu cầu các nước đưa ra luật cấm và xoá bỏ trong thực tiễn mọi hình thức trừng phạt thân thể ở tất cả mọi nơi - tại nhà, các cơ sở chăm sóc thay thế, các cơ sở chăm sóc trẻ ban ngày, trường học và hệ thống các trường giáo dưỡng. Bình luận chung số 8 của Ủy ban (2006) về "Quyền Trẻ em được bảo vệ khỏi sự trừng phạt thân thể và các hình thức trừng phạt độc ác hoặc hạ nhục khác (các điều 19, 28, khoản 2, và 37, ngoài những điều khác)" nhấn mạnh và xác nhận những nghĩa vụ này, và được nhắc lại trong Bình luận chung số 13 (2011) về "quyền trẻ em được bảo vệ khỏi mọi hình thức bạo lực".

Ủy ban thường xuyên kiểm tra việc thực hiện UNCRC của các quốc gia và đưa ra khuyến nghị một cách có hệ thống trong các kết luận quan sát về việc nghiêm cấm trừng phạt thân thể. Những cơ quan giám sát điều ước khác cũng ngày càng khuyến khích việc cấm trừng phạt thân thể và vấn đề này thường xuyên được đưa ra trong Báo cáo kiểm điểm định kỳ phổ quát về hồ sơ nhân quyền tổng thể của các nước.

Các đợt thăm dò ý kiến chỉ ra rằng hầu hết mọi người phản đối việc có một luật cấm chính thức đối với trừng phạt thân thể. Nên chăng chúng ta nghe theo họ?

Giống như những vấn đề về bạo lực với phụ nữ và phân biệt chủng tộc, vấn đề trừng phạt thân thể cần các chính trị gia phải lãnh đạo chứ không chỉ theo ý kiến của công chúng. Cần nhấn mạnh nghĩa vụ của chính phủ là phải đảm bảo luật pháp bảo vệ một cách đầy đủ phẩm giá con người cho trẻ em cũng như người lớn.

Hầu hết những quốc gia đã cấm tất cả trừng phạt thân thể là lãnh đạo thực hiện trước khi có ý kiến của công chúng, và sau đó công chúng nhanh chóng lên tiếng và hành động để mang lại sự thay đổi. Trong một vài năm tới, chúng ta sẽ nhìn lại và cảm thấy xấu hổ vì đã từng có thời điểm chúng ta coi trừng phạt thân thể trẻ em là hợp pháp và chấp nhận nó.

Kết quả của các cuộc thăm dò nói chung phụ thuộc vào cách thức diễn đạt các câu hỏi và mức độ hiểu biết của người trả lời câu hỏi. Nếu mọi người có hiểu biết đầy đủ về trừng phạt thân thể, về sự bất bình đẳng hiện nay trong việc bảo vệ trẻ em và mục đích của luật cấm, rất có thể họ sẽ ủng hộ luật cấm – khi đó thực hiện lại cuộc thăm dò sẽ cho kết quả rất khác biệt khi câu hỏi được đặt ra theo một cách khác.

Tôi nghe nói có rất nhiều người trẻ ủng hộ việc trừng phạt thân thể. Nên chăng Chính phủ lắng nghe lời họ?

Đúng là trẻ em đôi khi nói rằng bị trừng phạt thân thể là điều tốt cho chúng, rằng nó giúp chúng biết cách cư xử, hoặc thậm chí điều đó chứng tỏ cha mẹ yêu chúng. Dĩ nhiên chúng ta nên lắng nghe những gì trẻ em nói. Nhưng người lớn có trách nhiệm không chỉ nghe mà còn phải hiểu những gì trẻ nói với chúng ta. Chúng ta phải chú ý đến cách trẻ em bắt đầu nói với chúng ta về những tổn thương về mặt thể xác và tinh thần do những trừng phạt thân thể gây ra (xem “trừng phạt thân thể có thực sự đau đớn không”). Khi một số trẻ nói trừng phạt là tốt và cần thiết thì điều đó chứng minh trẻ đang lớn lên, tiếp thu và tự củng cố niềm tin rằng trừng phạt thân thể là bình thường và đúng đắn, trẻ tiếp thu những thái độ và hành vi của cha mẹ và hợp lý hóa chúng hoặc cố gắng lý giải theo cách hợp lý nhất về những cảm giác đau đớn chúng đã trải qua.

Trẻ em cũng có quyền bất khả xâm phạm về tôn trọng nhân phẩm, toàn vẹn thân thể và quyền được bảo vệ khỏi bị tấn công. Trách nhiệm của các chính phủ là đảm bảo luật pháp duy trì và tôn trọng những quyền này. Cha mẹ và những người lớn khác có trách nhiệm cho trẻ biết về các quyền của trẻ, tôn trọng trẻ trong mối quan hệ với trẻ và với người khác.

Việc từng bị trừng phạt thân thể khi còn nhỏ không gây tổn hại gì cho tôi. Liệu tôi có trở nên thành công như hiện tại không nếu ngày ấy cha mẹ tôi không sử dụng những hình phạt thân thể?

Chúng ta không thể biết được liệu mình sẽ ra sao nếu cha mẹ chưa bao giờ đánh hay mắng chửi chúng ta. Và nhiều người khi nói rằng điều đó chẳng gây tổn hại gì cho họ, thì chính họ đang chối bỏ những tổn thương phải chịu đựng khi những người lớn gần gũi nhất dạy dỗ họ bằng cách làm cho họ đau đớn.

Những người trưởng thành bắt đầu đánh con với cái cớ để kỷ luật thường vì bản thân họ bị đánh khi còn nhỏ. Mặc dù nghiên cứu cho thấy sau khi đánh con, họ thường cảm thấy có lỗi, nhưng họ vẫn tiếp tục đánh con, nhất là khi không còn kiên nhẫn. Thật vô ích khi đổ lỗi cho các thế hệ trước đây vì những hành động của họ phù hợp với nền văn hoá phổ biến của thời đại cũ. Việc chúng ta chống lại sự thay đổi chỉ vì chúng ta sợ phải thể hiện ra là mình đang chỉ trích cha mẹ của mình là không đúng. Thời thế đã thay đổi và xã hội cũng vậy. Việc công nhận trẻ em là chủ thể của quyền đòi hỏi hành động chấm dứt tính hợp pháp và sự chấp nhận xã hội với bạo lực đối với trẻ em, cũng giống như cách xã hội đã chấm dứt việc chấp nhận bạo lực với phụ nữ.

Một vài người tranh luận rằng: “Khi còn nhỏ tôi từng bị đánh nhưng khi trưởng thành tôi vẫn ổn đấy thôi”. Tuy nhiên, đó là những người có những trải nghiệm không vui trong quá trình trưởng thành và vẫn trở thành người lớn “rất ổn” – nhưng không ai trong số này nói rằng những trải nghiệm họ đã trải qua là tốt đẹp. Thông thường, đó chỉ là cách họ đối mặt với quá khứ và cố gắng hưởng cuộc đời họ theo hướng “ổn”, chứ không vì chính những trải nghiệm của họ.

"Việc chúng ta chống lại sự thay đổi chỉ vì chúng ta sợ phải thể hiện ra là mình đang chỉ trích cha mẹ của mình là không đúng."

"Kỷ luật
bằng bạo lực
là hình thức
bạo lực trẻ em
phổ biến nhất"

Còn nhiều hình thức xâm phạm quyền trẻ em tồi tệ hơn đang diễn ra với trẻ em, tại sao lại chú trọng vào vấn đề nhỏ nhất này?

Như UNICEF đã ghi nhận, kỷ luật mang tính bạo lực là hình thức bạo lực phổ biến nhất đối với trẻ em⁵. Mỗi năm, có tới hàng ngàn trẻ em trên thế giới – phần lớn còn rất nhỏ- bị thiệt mạng bởi những hình phạt thể chất, hàng triệu trẻ em khác bị thương. Đây không phải là một vấn đề không đáng kể hay nhỏ nhất.

Nó không đơn giản chỉ là vấn đề bảo vệ trẻ em. Tính hợp pháp của việc trừng phạt thân thể ở nhiều nước là sự phản ánh mang tính tượng trưng nhất cho thấy trẻ em có địa vị thấp kém chứ không phải là một chủ thể mang quyền đầy đủ. Trừng phạt thân thể được phản ánh như những trải nghiệm hàng ngày của đa số trẻ em trên thế giới, và trong mọi trường hợp, phẩm giá và tính toàn vẹn về thân thể của trẻ em đã bị xâm phạm. Cũng như việc cấm và chống lại nạn bạo lực gia đình đối với phụ nữ là vấn đề trọng tâm của việc trao quyền và thừa nhận các quyền của người phụ nữ, việc giải quyết các vấn đề của trẻ cũng tương tự. Việc cấm trừng phạt thân thể gia tăng vị thế của trẻ em, từ đó đóng góp vào việc tạo ra những thay đổi tích cực trong việc nhìn nhận và đối xử với trẻ em trong xã hội. Khi luật pháp còn cho phép bạo lực trẻ em thì không một quốc gia nào có thể tuyên bố rằng họ tôn trọng trẻ em và coi trẻ em là chủ thể mang quyền như người lớn, hay nói rằng họ có một hệ thống bảo vệ trẻ em hiệu quả và an toàn

5. UNICEF (2014), *Hidden in Plain Sight, Một phân tích thống kê về bạo lực với trẻ em*, NY: UNICEF

Cha mẹ có quyền lựa chọn cách thức nuôi dạy con cái. Nên chăng chính phủ chỉ can thiệp khi trẻ em bị xâm hại một cách nghiêm trọng?

Các xã hội đang chuyển từ nhìn nhận trẻ em là tài sản của cha mẹ thành những người có quyền của riêng mình. Là con người, trẻ em được hưởng các quyền con người - và những quyền này không dừng lại ở trước ngưỡng cửa các gia đình. Trẻ em có quyền giống như tất cả các thành viên khác trong gia đình, được bảo vệ khỏi bị đánh đập, không bị xâm phạm về riêng tư và cuộc sống gia đình, điều đó khẳng định pháp luật bảo vệ trẻ em khỏi bị tấn công trong ngôi nhà của mình chứ không chỉ bảo vệ người lớn khỏi bạo lực gia đình. Công ước Liên Hợp Quốc về Quyền của Trẻ em đề cao tầm quan trọng của gia đình và thúc đẩy trách nhiệm của phụ huynh, với lợi ích tốt nhất của trẻ em là mối quan tâm cơ bản của cha mẹ (điều 18). Một số người cho rằng, đánh một đứa trẻ vì lý do kỷ luật thực tế cũng là vì lợi ích tốt nhất của trẻ về lâu về dài. Nhưng như Ủy ban về Quyền Trẻ em đã tuyên bố:

"... việc giải thích lợi ích tốt nhất của đứa trẻ phải phù hợp với toàn bộ Công ước, bao gồm nghĩa vụ bảo vệ trẻ em khỏi mọi hình thức bạo lực và yêu cầu phải cân nhắc đến quan điểm của trẻ; nó không thể được dùng để biện minh cho các hành động như trừng phạt thân thể và các hình thức trừng phạt tàn nhẫn hoặc hạ nhục khác trái với phẩm giá con người và quyền được toàn vẹn thân thể." Cuối cùng, cha mẹ cũng được hưởng lợi từ một thông điệp rõ ràng rằng hình phạt bạo lực có liên quan đến sự suy yếu của các mối quan hệ gia đình và nhiều hệ quả tiêu cực cho con cái của họ, chứ hoàn toàn không mang lại bất kỳ kết quả tích cực nào

6. Bình luận chung số 8 (2006) về "Quyền của trẻ em được bảo vệ khỏi trừng phạt thân thể và các hình thức trừng phạt độc ác hoặc hạ nhục khác (các điều khoản 19, 28, khoản 2, và 37, và các điều khoản khác)", đoạn. 26, tham khảo tại <http://endcorporalpunishment.org/wp-content/uploads/key-docs/CRC-general-comment-8.pdf>

Rõ ràng có sự khác biệt giữa việc “đánh con” và “thương cho roi cho vọt”. Liệu việc cấm trừng phạt thân thể có đẩy mọi chuyện đi quá xa?

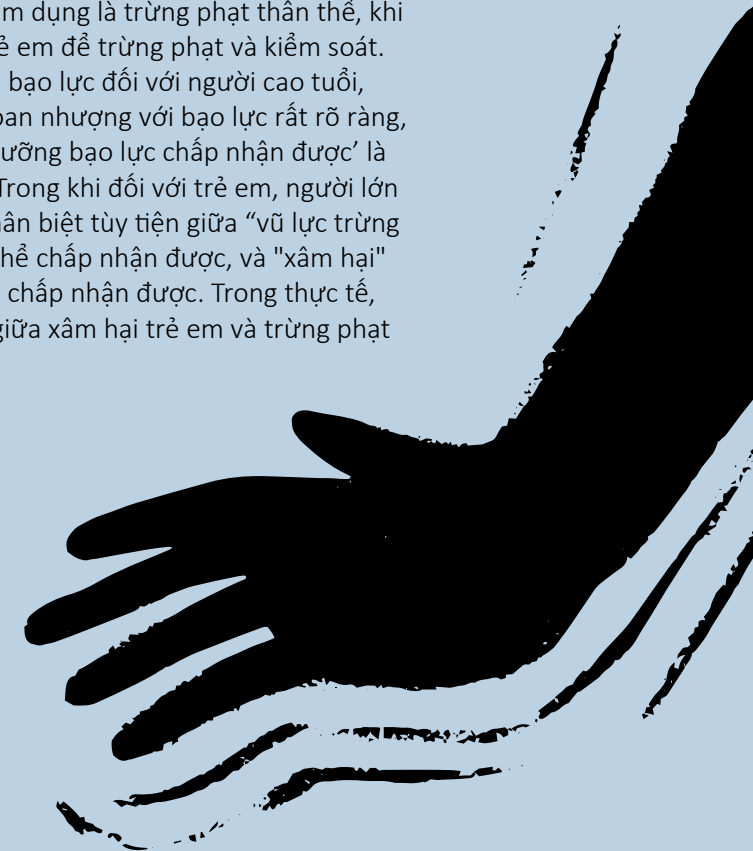
Đánh trẻ có thể làm tổn thương về thể chất nhiều hơn một "cái đánh yêu" (tuy nhiên, hãy xem lại phần "Liệu hình phạt thể xác có thực sự làm tổn thương"), nhưng cả hai đều là bạo lực và vi phạm quyền được tôn trọng nhân phẩm và tính toàn vẹn thân thể của con trẻ. Xã hội không chỉ ra giới hạn và cố gắng biện minh cho bất kỳ mức độ bạo lực nào khi nó được sử dụng với người cao tuổi. Vậy tại sao lại làm điều đó với trẻ em? Và rõ ràng thật nguy hiểm khi tạo ra mối liên hệ giữa yêu thương và làm tổn thương ai đó. Một "cái đánh yêu" là một khái niệm hết sức mâu thuẫn. Thuật ngữ tương như vô hại này thực chất có thể ẩn giấu sau đó sự vi phạm về nhân quyền.

Một số người cho rằng "có một sự khác biệt lớn giữa bạo lực trẻ em và “đánh nhẹ”, tập trung ít hơn vào ý định "yêu thương" của bạo lực mà về mức độ bạo lực được sử dụng. Tuy nhiên, thật không chính xác khi cho rằng người lớn có thể kiểm soát chính xác mức độ bạo lực mà họ sử dụng. Các nghiên cứu cho thấy lực đánh thực tế người lớn dùng thường lớn hơn lực mà họ định dùng⁷, cũng như mức độ tiếp diễn và leo thang của vũ lực⁸. Và một lần nữa, bất kể cú đánh nặng hay nhẹ, việc đánh trẻ là vi phạm quyền được tôn trọng tính toàn vẹn thân thể của trẻ.

7. Kirwaun, S. & Bassett, C. (2008), *Trình bày cho NSPCC: Hình phạt thể xác, Các nghiên cứu thị trường Anh quốc / Hiệp hội quốc gia về phòng ngừa tàn ác trẻ em*

8. Shergill, S. S. và cộng sự (2003), " *The neuroscience of force escalation* ", *Science*, vol. 301, 11 tháng 7 năm 2003, tr. 187.

Các nhà lập pháp và chính phủ thường tách bạch khái niệm 'lạm dụng trẻ em' và 'trừng phạt thân thể'. Nhưng hầu hết các hành vi lạm dụng là trừng phạt thân thể, khi người lớn tấn công trẻ em để trừng phạt và kiểm soát. Trong các trường hợp bạo lực đối với người cao tuổi, thông điệp không khoan nhượng với bạo lực rất rõ ràng, và việc đặt ra một 'ngưỡng bạo lực chấp nhận được' là hoàn toàn không có. Trong khi đối với trẻ em, người lớn lại phát minh ra sự phân biệt tùy tiện giữa “vũ lực trừng phạt” được coi là có thể chấp nhận được, và "xâm hại" được coi là không thể chấp nhận được. Trong thực tế, không thể phân biệt giữa xâm hại trẻ em và trừng phạt thân thể.

“Không có
khái niệm nào
gọi là
đánh an toàn”

Tại sao không đưa ra định nghĩa “đánh an toàn” thay vì cấm tất cả hành động đánh đập?

Không có thứ gọi là “đánh an toàn”. Tất cả các cú đánh, tát, tét đều xâm phạm tính toàn vẹn thân thể của trẻ và cho thấy sự thiếu tôn trọng nhân phẩm của trẻ. Nhiều nghiên cứu đã cho thấy các hình thức trừng phạt thân thể nhẹ nhàng của cha mẹ là yếu tố nguy cơ của bạo lực nghiêm trọng hay còn được mô tả là lạm dụng và điều này có xu hướng leo thang, và chúng ta cũng đã thảo luận rằng việc cá nhân đánh giá mức độ mạnh hay nhẹ mà họ đã sử dụng thường không chính xác (xem phần “Rõ ràng có sự khác biệt giữa việc “đánh con” và “thương cho roi cho vọt”. Liệu việc cấm trừng phạt thân thể có đẩy mọi chuyện đi quá xa?”).

Một số quốc gia đã cố gắng xác định cách đánh trẻ có thể chấp nhận được - như ở tuổi nào, lên những bộ phận nào của cơ thể, những vật dụng nào được phép sử dụng, vân vân. Cùng với việc gửi đi một thông điệp gây hoang mang về thái độ của xã hội đối với bạo lực trẻ em, đây là một cách thực hành rất tai tiếng. Chúng ta không nghĩ tới việc xác định thế nào là những hình thức bạo lực chấp nhận được dành cho phụ nữ, người cao tuổi, hoặc bất kỳ nhóm dân cư nào khác. Trẻ em có quyền được bảo vệ bình đẳng khỏi bạo lực. Nếu có bất cứ điều gì đặc biệt, thì đó là trẻ em có quyền được bảo vệ nhiều hơn vì nhỏ hơn và mong manh hơn những đối tượng khác.

Tôn giáo của tôi đòi hỏi tôi phải sử dụng trừng phạt thể xác. Liệu có phải phân biệt đối xử không khi cấm tôi sử dụng nó?

Đánh trẻ em không tương xứng với lý tưởng, giá trị và niềm tin của các tôn giáo lớn trên thế giới, vốn truyền tụng về lòng trắc ẩn, bình đẳng, công lý và phi bạo lực. Các tín đồ của các tôn giáo trên thế giới luôn noi theo gương và giáo lý của người sáng lập. Các nhà nghiên cứu và các nhà thần học nhân mạnh không có bằng chứng nào cho thấy bất kỳ nhà sáng lập của các tôn giáo lớn nào đánh đập trẻ.

Quan điểm tôn giáo chấp nhận việc trừng phạt trẻ em thường xuất phát từ văn hóa theo chủ nghĩa độc tài, quyền lực và kiểm soát trẻ em. Quan điểm này coi việc vâng lời mù quáng là một đức hạnh và hình phạt thể xác đối với những trẻ "không vâng lời" được coi là có thể chấp nhận được.

Các nhà lãnh đạo tôn giáo là một phần của phong trào toàn cầu nhằm loại trừ trừng phạt thân thể trẻ em. Hơn 800 nhà lãnh đạo tôn giáo tại Đại Hội Tôn giáo vì Hòa bình Thế giới tại Kyoto, Nhật Bản (2006) đã xác nhận tuyên bố - Một cam kết đa tôn giáo chống lại bạo lực đối với trẻ em (Tuyên bố Kyoto)⁹ - kêu gọi các chính phủ thông qua luật cấm tất cả các hành vi bạo lực chống lại trẻ em bao gồm cả trừng phạt thân thể.

Ủy ban về quyền trẻ em, trong Bình luận chung số 8 khẳng định rằng tự do tôn giáo "có thể bị hạn chế một cách hợp pháp để bảo vệ các quyền cơ bản và sự tự do của người khác"¹⁰. Ủy ban tuyên bố¹¹:

"Một số người đưa ra các căn cứ dựa trên đức tin để trừng phạt thân thể, đưa ra những diễn giải nhất định về các đoạn văn bản tôn giáo với nội dung không chỉ biện minh cho việc sử dụng bạo lực thân thể, mà còn cho thấy bổn phận sử dụng nó. Tự do tín ngưỡng tôn giáo được duy trì cho tất cả mọi người trong Công ước Quốc tế về Quyền Dân sự và Chính trị (Điều 18), nhưng việc thực hành tôn giáo hoặc tín ngưỡng phải đi kèm với sự tôn trọng nhân phẩm và sự toàn vẹn thân thể của người khác ..."

9. Toàn văn bản có tại <http://churchesfornon-violence.org/wp/wp-content/uploads/2012/02/Violence-Against-Children-3.pdf>

10. Bình luận chung số 8, đoạn 29

11. Bình luận chung số 8, đoạn 29

Tại sao không chỉ giáo dục cha mẹ tránh sử dụng trừng phạt thân thể? Đưa vấn đề này vào luật để làm gì?

Xoá bỏ mọi trừng phạt thân thể và các hình thức trừng phạt tàn nhẫn hoặc hạ nhục khác đòi hỏi cả việc giáo dục và luật cấm. Đây không phải là vấn đề lựa chọn. Quyền con người của trẻ em đòi hỏi ít nhất trẻ phải có sự bảo vệ pháp lý như người lớn - trong gia đình và ở mọi nơi khác – ngay từ lúc này. Bản thân luật là một công cụ giáo dục mạnh mẽ và tất nhiên cải cách luật pháp về cấm trừng phạt thân thể cần được kết nối với giáo dục công dân và giáo dục cha mẹ. Một luật cấm sẽ thúc đẩy các bậc cha mẹ tìm các cách tích cực để nuôi dạy con cái và thúc đẩy các chuyên gia, chính trị gia và các phương tiện truyền thông tiếp cận các nguồn tài nguyên và cung cấp chương trình giáo dục này.

Giáo dục cha mẹ những điều vẫn còn được luật pháp cho phép là một việc rất khó khăn và gây hoang mang. Vì giả định là "nếu luật pháp vẫn cho phép nó thì hẳn là nó không có vấn đề gì". Việc giáo dục sẽ có hiệu quả hơn nhiều khi luật pháp đưa ra cùng một thông điệp.

Đa số trừng phạt thân thể xảy ra trong gia đình đằng sau những cánh cửa đóng kín; việc thực thi luật cấm là điều không thể, vậy thì việc đưa ra luật cấm có ý nghĩa gì?

Ngày nay không ai cho rằng chúng ta không nên cấm bạo lực gia đình đối với người lớn trong nhà vì việc đó khó cho cảnh sát. Vậy tại sao trẻ em lại được pháp lý bảo vệ ít hơn? Mục đích đầu tiên của cải cách luật pháp nhằm ngăn cấm trừng phạt thân thể là để ngăn ngừa các cuộc tấn công gây hại cho trẻ em trước khi chúng xảy ra. Đó chắc chắn cũng là mục đích đầu tiên của tất cả các luật lệ khác: đặt ra một tiêu chuẩn và gửi một thông điệp rõ ràng, bao gồm cả "sự riêng tư" của gia đình. Tuy nhiên, việc đưa ra luật cấm trong gia đình cần phải được thực hiện theo cách đặc biệt, vì lợi ích tốt nhất của trẻ - xem phần "Nếu trừng phạt thân thể bị hình sự hóa, không phải sẽ có hàng ngàn phụ huynh bị truy tố và thêm nhiều trẻ em cần xã hội chăm sóc hay sao?"

Và việc đưa ra luật cấm phải luôn đi kèm một chiến dịch lớn nhằm cung cấp thông tin và hỗ trợ phụ huynh để giúp họ trở thành những cha mẹ phi bạo lực.

Chúng ta có nên đợi đến khi cải thiện được các điều kiện sống của cha mẹ và giáo viên trước khi nghiêm cấm trừng phạt thân thể để nó không gây thêm áp lực cho họ?

Lập luận này ngầm thừa nhận một sự thật rõ ràng: trừng phạt thân thể thường là một lối thoát cho những cảm giác bị dồn nén của người lớn hơn là một nỗ lực để giáo dục con trẻ. Trong nhiều gia đình và cơ sở chăm sóc, giáo dục, đúng là người lớn cần thêm rất nhiều nguồn lực và sự hỗ trợ. Tuy nhiên, dù vấn đề là gì đi nữa thì người lớn cũng không nên trút giận lên đầu trẻ em. Bảo vệ trẻ em không phải chờ đợi những cải thiện trong thế giới người lớn, cũng như việc bảo vệ phụ nữ khỏi bạo lực không phải chờ đến khi cải thiện được các điều kiện sống của đàn ông.

Trong bất kỳ trường hợp nào, đánh trẻ không thể giảm áp lực một cách hiệu quả. Người trưởng thành đánh trẻ khi nóng giận thường cảm thấy có lỗi; còn những người đánh đập một cách vô cảm sẽ chỉ khiến đứa trẻ ngày càng tức giận và phẫn uất. Ở nhà và các cơ sở nơi đã cấm trừng phạt thân thể và áp dụng hình thức kỷ luật tích cực cho thấy cuộc sống của tất cả mọi người đều trở nên dễ chịu hơn.

Ở các quốc gia có xung đột, người lớn làm việc với trẻ em gồm cha mẹ và giáo viên cũng là nạn nhân của bạo lực và hạ nhục. Họ đồng ý bảo vệ quyền trẻ em, nhưng câu hỏi đặt ra là ai sẽ đấu tranh cho quyền của họ. Rõ ràng, các hành vi vi phạm các quyền này phải được giải quyết nhưng trẻ em không thể chờ đợi cho đến khi người lớn có thể hưởng đầy đủ các quyền của mình. Tất cả mọi người đều có quyền được tôn trọng nhân phẩm, toàn vẹn thân thể và được bảo vệ bình đẳng theo luật pháp - và trẻ em cũng là con người.

"Trẻ em
trên thế giới
có quyền
được sống mà
không phải chịu
bất kỳ một
hình thức
bạo lực nào."

Đây chỉ là vấn đề người Châu Âu da trắng quan tâm. Sự trừng phạt thân thể là một phần của nền văn hoá và truyền thống nuôi dạy con của nước tôi. Liệu có phải là phân biệt đối xử không khi cấm tôi sử dụng các hình phạt này?

Ý tưởng rằng việc đánh trẻ em là niềm tự hào về văn hoá là không thể chấp nhận được. Có vẻ như việc đánh trẻ, trong mọi tình huống, được quy là truyền thống của người da trắng và được 'xuất khẩu' sang nhiều nơi trên thế giới thông qua chế độ nô lệ, chủ nghĩa thực dân và một số giáo huấn. Chẳng hạn, thuật ngữ "sự trừng phạt hợp lý" trong tiếng Anh đã được phản ánh trong luật trên khắp thế giới. Có vẻ như những nền văn hóa duy nhất hiếm khi hoặc không bao giờ trừng phạt trẻ em về mặt thể chất là những xã hội nhỏ, các xã hội săn bắn hái lượm, và "tự nhiên" nhất trong tất cả các nền văn hoá của con người, mặc dù bây giờ chúng đang nhanh chóng biến mất dưới tác động của đô thị hóa và toàn cầu hóa.

Nhưng quyền con người là phổ quát, và trẻ em trên toàn thế giới có quyền được bảo vệ khỏi mọi hình thức bạo lực. Tất cả các nền văn hoá đều có trách nhiệm loại trừ trừng phạt thân thể, cũng như đã loại bỏ những vi phạm nhân quyền khác vốn được hình thành phần nào từ truyền thống. Công ước LHQ về Quyền trẻ em nhấn mạnh rằng tất cả trẻ em có quyền được bảo vệ khỏi mọi hình thức bạo lực thể xác hoặc tinh thần, không phân biệt về chủng tộc, văn hoá, truyền thống hoặc tôn giáo. Nhiều phong trào chấm dứt trừng phạt thân thể trẻ em đã được thực hiện tại nhiều nước ở tất cả các châu lục. Việc đánh đập ở trường học hay trong hệ thống tư pháp đã bị cấm tại nhiều nước ở tất cả các khu vực trên thế giới.

Tại sao từ bỏ thói quen đánh trẻ lại khó đến thế?

Nếu mọi người lớn, bao gồm các chính trị gia thấy điều này dễ dàng thì tất cả mọi người lâu nay đã đều nhìn nhận rằng trẻ em có đầy đủ những quyền như người lớn và phải tôn trọng nhân phẩm, sự toàn vẹn thân thể và đảm bảo quyền được luật pháp bảo vệ bình đẳng của trẻ em. Trên thực tế, có thể thấy trẻ em rất bé nhỏ và mong manh và nên có quyền được bảo vệ nhiều hơn người lớn.

Nhưng vẫn còn một số lý do khiến người lớn khó bỏ những gì được coi là "quyền" được đánh và gây tổn thương cho trẻ em với danh nghĩa "kỷ luật" hoặc kiểm soát:

(i) Trải nghiệm cá nhân. Đa số người lớn đã từng bị cha mẹ đánh khi còn nhỏ, và đa số cha mẹ đánh con cái của họ. Không đứa con nào muốn nghĩ xấu về cha mẹ hay cách cha mẹ nuôi nấng họ và điều này khiến nhiều người, bao gồm các chính trị gia, các nhà lãnh đạo và thậm chí những người làm việc trong lĩnh vực bảo vệ trẻ em rất khó nhận thức rằng trừng phạt thân thể là vấn đề cơ bản về bình đẳng và nhân quyền. Vấn đề không phải là lỗi tại ai vì các bậc cha mẹ ngày trước đã hành động phù hợp với kỳ vọng của xã hội cũ, nhưng nay đã đến thời đại của những mối quan hệ tích cực, không bạo lực với trẻ em.

(ii) Người lớn thường đánh trẻ vì họ tức giận, căng thẳng, hoặc mất kiên nhẫn. Nhiều người lớn vẫn ý thức rằng đánh đập là một phản ứng cảm tính với những gì đang xảy ra chứ không phải là một quyết định đúng đắn để "dạy dỗ" trẻ. Khi hành động đánh trẻ được lặp lại càng nhiều thì nó càng củng cố việc đánh trẻ như một hành vi tự động. Không dễ gì để thay đổi một hành vi tự động. Nhưng chúng ta hoàn toàn có thể thay đổi hành vi này. Khi chính phủ các nước đầu tư vào giáo dục công cộng và nâng cao nhận thức về các cách nuôi dạy con tốt, không bạo lực và về quyền được tôn trọng nhân phẩm và tính toàn vẹn thân thể của trẻ, bố mẹ sẽ có nhiều cách ứng xử với hành vi phiến toái của trẻ mà không phải đánh trẻ.

(iii) Thiếu kiến thức về các lựa chọn thay thế. Cải cách luật pháp phải đi kèm với giáo dục cha mẹ, trẻ em và xã hội nói chung về những cách ứng xử của người lớn với trẻ em mang tính tích cực và phi bạo lực

Phần 2:
**Những câu hỏi về tác
động của việc cấm
trừng phạt thân thể
trẻ em**

Liệu đưa trẻ lớn lên có hư hỏng, vô kỷ luật, coi thường mọi người và mọi thứ xung quanh không khi chúng ta cấm trừng phạt thân thể ?

Không! Kỷ luật không giống như trừng phạt. Kỷ luật thực sự không dựa trên vũ lực. Nó phát triển từ sự hiểu biết, tôn trọng lẫn nhau, khoan dung và giao tiếp hai chiều hiệu quả. Trẻ em phụ thuộc hoàn toàn vào cha mẹ lúc sơ sinh và khi chúng lớn lên thì trông cậy vào sự hướng dẫn và hỗ trợ của người lớn - đặc biệt là cha mẹ - để lớn lên trở thành một người biết tự giác, tự kỷ luật. Trừng phạt thân thể không dạy cho trẻ em về cách hành xử. Ngược lại, đánh trẻ lại là một bài học về hành vi xấu. Nó dạy cho trẻ rằng cha mẹ giải quyết vấn đề hoặc xung đột bằng bạo lực và điều đó là chấp nhận được.

Đánh trẻ em cũng gửi đi một thông điệp gây hoang mang cho trẻ: trẻ không nên đánh bạn hoặc người lớn và người lớn không nên đánh nhau, tuy nhiên người lớn – những người lớn hơn và mạnh hơn, lại CÓ THỂ đánh trẻ em – đối tượng nhỏ và dễ tổn thương hơn. Trẻ em học hỏi từ những gì cha mẹ làm, không chỉ từ những gì họ nói.

Không nên nhầm lẫn sự tôn trọng với sự sợ hãi. Hành vi "Tốt" do sợ bị trừng phạt có nghĩa là đưa trẻ 'ngoan' để tránh bị trừng phạt chứ không vì thực sự tôn trọng. Trẻ em học cách tôn trọng người khác và những điều xung quanh khi chúng đánh giá cao giá trị nội tại của bản thân người và vật đó. Khi cha mẹ đánh con dưới danh nghĩa kỷ luật, trẻ chỉ học được cách "cư xử" sao cho tránh bị trừng phạt, và hiểu rằng dùng bạo lực để giải quyết tranh chấp là chuyện chấp nhận được. Nhưng khi cha mẹ thực sự tôn trọng phẩm giá và sự toàn vẹn, chính trực của trẻ và của người khác, trẻ sẽ học được thế nào là sự tôn trọng. Khi cha mẹ kỷ luật con mình một cách tích cực, không bạo lực, trẻ hiểu rằng có thể giải quyết xung đột không gây phương hại đến sự tôn trọng này.

Trừng phạt thân thể và những hình thức trừng phạt độc ác, hèn hạ khác không thể là cách thức thay cho kỷ luật tích cực. Kỷ luật tích cực không hề khiến trẻ hư hỏng, nó được thiết kế để đảm bảo trẻ học được cách suy nghĩ về người khác và về hậu quả do hành động của mình gây ra. Các quốc gia có nghĩa vụ hỗ trợ việc nuôi dạy con tốt. Hiện có rất nhiều tài liệu nhằm thúc đẩy việc nuôi dạy và giáo dục con tích cực, phi bạo lực đã được dịch và chuyển thể để áp dụng ở mọi quốc gia.

Liệu việc cấm trừng phạt thân thể có dẫn đến các hình thức trừng phạt khủng khiếp hơn như xâm hại về mặt cảm xúc, nhục mạ hay trẻ bị nhốt?

Trẻ em có quyền được bảo vệ không chỉ khỏi trừng phạt thân thể, mà còn khỏi tất cả các hình trừng phạt hoặc đối xử độc ác và hèn hạ khác. Cải cách luật pháp cần gắn liền với việc nâng cao nhận thức và thúc đẩy các mối quan hệ tích cực, không bạo lực với trẻ em.

Cha mẹ luôn muốn con mình có sự khởi đầu tốt nhất có thể trong cuộc sống. Cha mẹ đánh hoặc ngược đãi trẻ sẽ không cảm thấy thoải mái về điều mình đã làm - họ thường cảm thấy buồn bã và có lỗi. Hầu hết phụ huynh đều mong muốn nhận được lời khuyên và được hỗ trợ về cách ngăn ngừa và giải quyết xung đột với con cái mà không sử dụng bạo lực về thể chất hoặc tinh thần. Từ bỏ việc đánh và làm nhục con cái, tôn trọng con như một con người, một chủ thể mang đầy đủ quyền sẽ cải thiện cuộc sống gia đình cho tất cả mọi người.

Liệu việc cấm trừng phạt thân thể trẻ em có khiến nhiều bậc cha mẹ phải vào tù và nhiều trẻ sẽ bị đưa vào các trung tâm chăm sóc tập trung?

Ý nghĩa của luật cấm tất cả các trừng phạt thân thể không phải nhằm đưa thêm nhiều cha mẹ vào tù mà là để thực hiện các quyền của trẻ em và tiến tới một xã hội nơi những mối quan hệ với trẻ em là mối quan hệ tích cực, không bạo lực. Tại các quốc gia nơi trừng phạt thân thể là phạm pháp không có bằng chứng cho thấy thêm nhiều bậc cha mẹ bị truy tố.

Việc cấm trừng phạt thân thể thể hiện các quốc gia thực hiện nghĩa vụ của mình về quyền con người của trẻ em. Mục đích đầu tiên của nó là giáo dục khi gửi một thông điệp rõ ràng tới mọi gia đình rằng việc đánh một đứa trẻ là không thể chấp nhận được và bất hợp pháp như đánh bất cứ một đối tượng nào khác. Việc hướng dẫn tất cả những người làm việc liên quan đến bảo vệ trẻ em, bao gồm cảnh sát và các cơ quan công tố, cần đảm bảo rằng việc thực thi luật cần tập trung vào lợi ích tốt nhất của trẻ.

Việc truy tố và các can thiệp chính thức khác sẽ không có lợi cho trẻ em trừ khi chúng là cách duy nhất bảo vệ trẻ khỏi những tổn thương nghiêm trọng.

Trong Bình luận tổng quát số 8, Ủy ban về Quyền trẻ em đã giải thích hai nguyên tắc cần đảm bảo để luật cấm không dẫn đến sự truy tố cha mẹ:

1. Nguyên tắc de minimis - có nghĩa là luật pháp không quan tâm đến những vấn đề vụn vặt, và do đó tại sao các cuộc tấn công nhỏ giữa những người lớn rất ít khi bị đưa ra tòa. Nguyên tắc này cũng được áp dụng với các vụ người lớn đánh trẻ ở mức độ “không đáng kể”.
2. Vì sự phụ thuộc và mối quan hệ thân thiết của trẻ em đối với gia đình nên quyết định truy tố cha mẹ hoặc can thiệp vào đời sống gia đình nên được cân nhắc cẩn thận và chỉ nên làm khi thật cần thiết để bảo vệ trẻ em khỏi những thiệt hại đáng kể và vì lợi ích tốt nhất của trẻ.

Cha mẹ đánh con để ngăn chúng không tự gây thương tích cho bản thân có được không?

Việc đánh trẻ để ngăn chặn chúng tự gây thương tích là việc làm vô nghĩa! Cũng như lời khuyên rằng khi con cái gặp nguy hiểm thì cha mẹ nên đánh con mình. Tất nhiên là không rồi, đây là lời khuyên thật kỳ quặc.

Cha mẹ phải sử dụng các hành động thể chất để bảo vệ trẻ em mọi lúc, đặc biệt đối với trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ. Đó là điều hiển nhiên của việc nuôi dạy con. Nếu một đứa trẻ đang bò về phía lửa, hoặc chạy vào một con đường nguy hiểm, cha mẹ tự nhiên ngay lập tức sẽ sử dụng các hành động vật lý để ngăn chặn chúng - bằng cách giữ chúng, bế chúng lên, và chỉ cho con biết về mối nguy hiểm. Nhưng làm con đau bằng cách đánh đập sẽ không hề dạy trẻ cách giữ mình an toàn, và cho đến khi trẻ có thể tự giữ mình an toàn thì cha mẹ phải làm điều này cho con. Như Ủy ban về Quyền trẻ em giải thích¹²:

"... nuôi dạy con và chăm sóc trẻ em, đặc biệt là trẻ sơ sinh và trẻ nhỏ, đòi hỏi các hành động và các biện pháp can thiệp thường xuyên để bảo vệ chúng. Điều này khác hẳn với việc sử dụng vũ lực có chủ ý để trừng phạt gây ra một số mức độ đau đớn, khó chịu hoặc làm nhục. Là người lớn, chúng ta tự biết sự khác biệt giữa một hành động bảo vệ và hành động bạo lực mang tính trừng phạt nên không có khó khăn gì để phân biệt tính chất những hành động liên quan đến trẻ em".

Có một sự khác biệt rất rõ ràng giữa việc sử dụng vũ lực để bảo vệ trẻ em và sử dụng để trừng phạt và cố tình gây thương tích cho trẻ. Luật pháp ở tất cả các nước, dù quy định rõ ràng hay ngầm định, cho phép sử dụng vũ lực cần thiết và không mang tính trừng phạt để bảo vệ người dân. Việc cấm sử dụng vũ lực để trừng phạt không mâu thuẫn với điều này.

12. Bình luận chung số 8, đoạn 14

Trang web của tổ chức sáng kiến toàn cầu:

www.endcorporalpunishment.org

Thông tin chi tiết về tất cả các khía cạnh của việc cấm trừng phạt thân thể hiện có trên trang web Sáng kiến Toàn cầu, bao gồm:

- Báo cáo cá nhân chi tiết về mọi quốc gia và vùng lãnh thổ trên thế giới
- Bảng tin toàn cầu và khu vực về tính hợp pháp của trừng phạt thân thể và các cơ hội hiện có để đạt được cải cách luật pháp
- Các hệ thống nhân quyền của LHQ và của khu vực xử lý vấn đề trừng phạt thân thể như thế nào và các hướng dẫn sử dụng các cơ chế thúc đẩy cải cách luật pháp
- Tóm tắt nghiên cứu về mức độ phổ biến và thái độ đối với trừng phạt thân thể và ảnh hưởng của việc trừng phạt thân thể đối với trẻ em, người lớn và xã hội
- Thông tin hỗ trợ việc thực hiện luật cấm
- Các nguồn lực vận động cấp khu vực và toàn cầu, bao gồm các tài nguyên sẵn có được trình bày bằng các ngôn ngữ khác nhau

Đã đến lúc chấm dứt mọi hình thức trừng phạt trẻ em. Trẻ em có quyền được tôn trọng và bảo vệ bình đẳng khỏi tất cả các hình thức bạo lực ngay từ lúc này!

Sáng kiến toàn cầu hướng tới chấm dứt trừng phạt thân thể trẻ em

Sáng kiến toàn cầu hướng tới chấm dứt trừng phạt thân thể trẻ em khuyến khích phổ cập việc ban hành luật cấm và loại bỏ trừng phạt thân thể, sẵn sàng cung cấp những hỗ trợ kỹ thuật và tư vấn về mọi khía cạnh của cải cách luật pháp.

www.endcorporalpunishment.org

info@endcorporalpunishment.org

www.twitter.com/Glencorpun

www.facebook.com/Glencorporalpunishment

Tổ chức cứu trợ trẻ em Thụy Điển

Tổ chức cứu trợ trẻ em Thụy Điển vận động nhằm đạt được việc cấm trừng phạt thân thể ở tất cả mọi môi trường. Năm 1979 Tổ chức Cứu trợ Trẻ em Thụy Điển đã góp phần giúp Thụy Điển trở thành nước đầu tiên trên thế giới cấm hoàn toàn các hình thức trừng phạt thân thể. Tổ chức đang nỗ lực làm việc để đạt được luật cấm và xoá bỏ hoàn toàn trừng phạt thân thể và đưa vấn đề này vào chương trình nghị sự trên toàn thế giới.

info@rb.se

www.raddabarnen.se

<http://resourcecentre.savethechildren.net/>

GLOBAL INITIATIVE TO
**End All Corporal
Punishment of Children**

Save the Children